

HET SPOOR VAN DE STAMVADER

‘Dat is geen plek om alleen heen te gaan, mijn vorst.’

Gunnar legde een hand op de schouder van de krijger. ‘Hoe lang voer je nu al het bevel over mijn lijfwacht?’

De grote, donkerharige Fjordlander fronste zijn voorhoofd. Hij bewoog zijn lippen alsof hij in stilte telde.

‘Al zeventien jaar vecht je nu aan mijn zijde. Sinds mijn vader me voor het eerst ten strijde liet trekken. En sinds negen jaar ben je de commandant van mijn lijfwacht, van de Mandriden.’ Koning Gunnar keek naar de mannen die aan de rand van de open plek stonden. Ze maakten een gespannen indruk. Bijna allemaal lieten ze hun hand op hun zwaard rusten. Op deze open plek had zijn stamvader Mandred ooit de evermens ontmoet, dat demonische monster dat zoveel onheil over mensen en elfen zou brengen. Deze plek heette vervloekt te zijn... niemand ging hier vrijwillig naartoe.

De koning keek omhoog naar de rots. Als een zwarte kroon tekenden de rechtopstaande stenen zich tegen de nachtlucht af. Groen feeënlicht danste in een brede boog langs de hemel. Wonderschoon en onheilspellend tegelijk. Fel boorde het schijnsel van de wintersterren zich door het golvende hemellicht. Als men de sage van Mandred Torgridson mocht geloven, dan was het tijdens een winterse nacht als deze geweest dat de banden tussen mensen en elfen gesmeed waren. Bijna duizend jaar duurde het bondgenootschap nu al voort en hoewel de krijgers vertrouwd waren met de aanblik van elfen, trollen, kentauren en kobolds, deinsden de mannen voor de magische poorten naar de anderwereld terug. Zelfs dieren meden deze betoverde plaatsen. Geen vogel die ooit over de top van de Louwmaandklif vloog.

Gunnar keek de commandant van zijn lijfwacht aan. Ijskristallen flonkerden in Sigurds zwarte baard. Zijn koude, blauwe ogen glans-

den vastbesloten. Gunnar wist dat zijn krijgsmakker hem overal zou volgen, maar het zou schandelijk zijn Sigurd te vragen hem op deze weg te begeleiden.

De koning was niet van plan de poort door te gaan. Maar je wist nooit wat er kon gebeuren wanneer je je in de buurt van een alfenster waagde. En geen mens die ooit het land van de eeuwige lente had betreden, was daar gelukkig geworden. Iedereen in het Fjordland kende de balladen over Alfadas, Mandred of Kadlin, de krijgerkoningin. Helden waren ze, zonder twijfel, en toch was het hun niet vergund geweest gelukkig te worden. Daar waar de roem woonde, huisden ook smart en eenzaamheid. Wie Alfenmark had gezien, was voor andere mensen voortaan een vreemde... En menigeen, zoals zijn stamvader Mandred, vond nooit meer de weg terug.

Gunnar omvatte Sigurds pols in de krijgersgroet. 'Ik ga alleen, mijn vriend. Neem de mannen mee. Wacht beneden bij de fjord op me.'

Hoewel Sigurd zijn uiterste best deed zijn gevoelens te verbergen, merkte Gunnar hoe opgelucht de commandant was. Ze kenden elkaar te lang om verborgen te kunnen houden wat er in hun binnenste omging.

'Wanneer je bij het aanbreken van de dag niet terug bent, klim ik de berg op.'

Gunnar moest lachen om het dreigement. Hij wist dat het geen loze woorden waren. 'Kom me niet achterna. Wanneer ik bij het aanbreken van de dag niet terug ben, zal ik me op een plek bevinden waar jij me niet meer kunt bereiken.' Zijn stem stokte. 'En wanneer dat het geval is... zeg dan tegen Roxanne dat ik van haar houd. En pas op mijn zoon... en op Gishild. Die kleine moet je goed in de gaten houden, dat weet je wel.'

Sigurd knikte stijfjes. 'Roxanne zal weten dat je alleen terwille van haar gegaan bent.'

'Praat haar dat uit haar hoofd!'

'Maar zo is het toch! En je hoeft het niet te doen... Ze zullen zelf komen. Je hebt toch een koerierster gestuurd? Blijf bij ons en wacht af... beneden bij de fjord.' Sigurd keek zijn koning bijna smekend aan, wat normaal gesproken helemaal niets voor hem was.

Gunnar vroeg zich af of de commandant van zijn lijfwacht misschien helderziend was. Wist Sigurd iets?

‘Ze zullen komen, dat weet je, mijn vorst.’

Gunnar keek naar de maan, die laag aan de hemel stond. De woorden van de vroedvrouw echoden nog in zijn oren. *Als er geen wonder gebeurt, zal ze de ochtend niet halen.* Twee dagen lang streed Roxanne nu al in het kraambed. Ze was aan het eind van haar krachten. De koning wist dat zich aan de andere kant van de poort, in de andere wereld, een schepsel bevond dat het zou voelen wanneer hij op de Louwmaandklif stond. Een oeroude, betoverde boom. De elfenkinderen moesten weten hoe wanhopig hij hun hulp nodig had! Al vele uren geleden was zijn bode, de kobold Brandax, vertrokken. Waarom kwam er niemand? Gunnar wist dat Brandax bij de elfen niet erg geliefd was. Door zijn twistzieke karakter konden ze maar moeilijk met hem overweg. Maar hij was de enige geweest die een poort kon openen... Zou men hem soms niet aan het hof willen ontvangen?

De koning keek naar de klif. ‘Ik moet gaan, Sigurd.’ Hij pakte de commandant nog een keer bij zijn pols en keerde toen de open plek de rug toe.

Alleen met de oeroude eiken van het woud, be kroop hem weer dat drukkende gevoel. Een millennium lang al bestond er een verbond tussen zijn familie en de elfenkinderen. Zij aan zij streden ze tegen de oppermachtige ridderlegers van de Tjuredkerk. Hij kende de gruwelijke rit en van de trollen na een veldslag, de feesten van de elfen die omgeven waren met een toverij die pijn deed aan de harten van de mensen. Hij had de eigenaardige grapjasserie van de kobolds verdragen. Hij had met de Anderen bloed verloren en gelachen. Maar ze waren vreemden voor hem gebleven. Er bestond een laatste, onzichtbare muur die nooit geslecht was. Daardoor waren ze zo griezelig... Hij snapte waarom de Tjuredpriesters hen zo vreesden. Niemand wist ooit wat er zich in het hoofd van een elf afspeelde. Ook niet als je een vriend van hen was. Waarom was er geen hulp gekomen?

Gunnar liep het woud uit, een uitgestrekte, licht glooiende sneeuwvlakte op. Het groene feeënlicht gaf de sneeuw een eigenaardige kleur. Er werd verteld dat de poorten naar de anderwereld tijdens zulke nachten makkelijker te openen waren.

Het knerpen van de bevroren sneeuw, het lied van de wind rond de rotsen en zijn snuivende adem waren de enige geluiden die Gun-

nar tijdens zijn eenzame klim begeleiden. Toen hij eindelijk de top bereikte, be kroop hem de twijfel. In de kring van kale rotsen die rondom met spiraalvormige patronen versierd waren, lag geen sneeuw. Misschien had de wind hem weggeblazen, dacht de koning bij zichzelf, maar hij wist wel beter. Deze plaats behoorde niet helemaal meer tot de wereld van de mensen.

Eerbiedig streek hij met zijn hand over een van de rechtopstaande stenen. De wind maakte het lange haar van de vorst in de war. Zijn bevroren adem ritselde zacht in zijn baard. Hij boog zich voorover tot zijn voorhoofd de ruwe rots raakte. Twee dagen lang had hij zijn goden gesmeekt, maar zij hadden hem niet verhoord. Nu richtte hij zijn smeekbeden tot een tastbaarder macht.

Hij maakte de koude steen deelgenoot van al zijn angsten. Hij was een krijgerkoning, veteraan van tientallen bloedige veldslagen. Hij schuwde het gevaar niet... Maar toch was hij bang voor wat zich nu achter de gesloten deur in het kraambed afspeelde. Leefde Roxanne nog? Hier, waar niemand hem zag, deed hij niet langer moeite zijn tranen te bedwingen.

Hij keek omlaag naar de grote stad bij de fjord. Meer dan een mijl lang strekte zij zich langs de oever uit. Uit honderden schoorstenen stegen rookpluimen loodrecht omhoog. In de brede straten was nauwelijks iemand te zien. Om de wachtvuren op de weergangen van de koningsburcht stond een handvol donkere silhouetten geschaard.

Zijn blik zwierf naar de brede gordel van loopgraven en aarden bolwerken. De strakke meetkundige vormen pasten niet bij de stad met haar doolhof van steegjes en de vakwerkhuizen met hun steile puntgevels vol houtsnijwerk. Het zou jaren duren voor de nieuwe vestingwerken klaar waren. Gunnar wist dat dit allemaal vergeefse moeite was. Wanneer de ridders van de Tjuredkerk ooit tot voor de muren van Firnstayn zouden raken, zou het laatste uur van zijn koninkrijk hebben geslagen, hoe sterk de vestingwerken ook waren. De ridders konden alleen vanuit het zuiden komen en wanneer ze hun banieren voor de stad in de grond plantten, moesten ze de rest van het koninkrijk al hebben onderworpen.

Geen muren, alleen de macht aan gene zijde van deze steenkring zou dan nog redding kunnen brengen. Net als nu, in dit uur van vertwijfeling, waarin Roxanne en het kind met de dood worstelden.

Een warme luchtstroom streek langs Gunnars wangen. De koning draaide zich om naar de steenkring. Hij werd omgeven door de geuren van een bloeiende lenteweide. Hij hoorde hoe de wind de bladeren liet ritselen, hoewel de dichtstbijzijnde bomen meer dan een mijl ver stonden.

Zijn maag kromp ineen. Zijn smeebeden waren verhoord. Hij moest blij zijn. Maar midden in de winter met de lente geconfronteerd worden joeg hem angst aan. Iets in de steenkring was veranderd. De spiraalpatronen... ze leken zich te bewegen.

Gunnar knipperde met zijn ogen. Onzeker deed hij een stap achteruit. De grond waarop hij stond was verweerde rots. Licht sijpelde net als onder een kier van een deur tussen de scheuren in de rotsgrond door.

De koning week nog verder achteruit. Het licht verhief zich en vormde dansende banen die even later een hoge boogpoort vormden. Daar mocht hij niet naar kijken! Hij kende de verhalen... Hoeveel van zijn voorouders waren niet in de ban van Alfenmark verstrikt geraakt. Weggerukt uit het leven zoals mensen dat hoorden te leiden. En geen van hen was daar gelukkig geworden. Het was beter deze vreemde wereld niet te zien!

Toch lukte het Gunnar niet zijn blik af te wenden. Achter de poort van dansend licht lag een pikdonkere ruimte, waar een gouden pad doorheen liep. En aan het andere einde van het pad, slechts een paar schreden verder, ging een tweede poort open. Gunnar zag een lenteweide. Een heuvel met een machtige eik boven op de top... En toen verscheen de elfin op haar paard. Ze leek over het gouden pad te zweven. Onwerkelijk, als een geest.

Een ogenblik, toen was ze de poort door. Het dansende licht verwaagde. Alleen de lentegeuren bleven nog een ogenblik hangen, vervolgens heerste opnieuw de winter.

Al sinds Gunnar had leren lopen, was hij met elfen vertrouwd. Aan het hof van zijn vader waren ze graag geziene gasten geweest. Maar nooit eerder had de koning gezien hoe ze uit de andere wereld hier kwamen. Hij staarde naar de vrouw op de melkwitte merrie alsof ze een geest was. Ze was gekleed in een zilvergrijs gewaad, zo ragfijn dat het uit maanlicht geweven leek. De ijzige noordenwind speelde met haar lange zwarte haar. Ze was zo'n ongenaakbare schoonheid, dat de koning geen woord over zijn lippen kreeg.

Hoewel ze gekleed was als voor een midzomernachtfeest, leek de ijzige kou haar niet te kunnen deren.

‘Je zegt dat je vrouw met de dood worstelt.’

Gunnar kon alleen maar knikken. Hij schraapte zijn keel... maar zijn stem leek hem in de steek te hebben gelaten.

‘Ik ben Morwenna, de dochter van Alathaia,’ zei ze en ze stak hem haar hand toe.

Hoewel ze kleiner was dan hij en bovendien tener van gestalte, had ze een krachtige handdruk. Moeiteloos trok ze hem voor zich op haar paard. Hij voelde haar warme adem in zijn hals. Ze trok aan de teugels en het paard draafde de veel te steile helling af. Ze volgden zijn spoor, de brede voor die hij door de sneeuw getrokken had, toen hij zich moeizaam tegen de berghelling omhoog had geworsteld. De zilveren hoefijzers van de merrie drongen niet eens door de sneeuwlaag heen. Het hoge geklingel van de klokjes aan het hoofdstel begeleidde hen op hun weg. Verder was het stil. De nacht sloeg hen gade, alsof hij voelde dat er iets vreemds in de mensenwereld was binnengedrongen.

Bedrukt dacht Gunnar aan zijn stamvader en de prijs die Mandred ooit voor de hulp van de elfen had moeten betalen. En die zorg was het, waardoor de koning eindelijk zijn stem terugvond. ‘Wat eist je koningin voor jullie hulp?’ vroeg hij met zachte stem.

Morwenna zweeg. Maar Gunnar wist zeker dat ze achter zijn rug glimlachte.

VOOR HET OCHTENDGLOREN

Gunnar liep de benauwde feestzaal uit naar de uitgestrekte binnenplaats van de burcht. Het vrolijke gejoel was in een dronkenmangal veranderd. De jarls van het Fjordland, de trollen en kentauren zaten samen te pimpelen. Ze wachtten op de geboorte van de troonopvolger. Al veel te lang!

Vertwijfeld keek Gunnar naar de helder verlichte vensters aan de andere zijde van de binnenplaats. Hij had gehoopt dat het leed met de komst van Morwenna geleden zou zijn. Maar de elfin was nu al urenlang daarboven. Het morgenrood had het feeënlicht allang van de hemel verdreven en het was lichtjes gaan sneeuwen. Gunnar had het gevoel alsof het een beetje warmer was geworden.

Voor hem, midden op de binnenplaats, stond de merrie van de elfin. De schimmel keek naar hem. Het paard had lichtblauwe ogen. Zulke ogen hoorden paarden niet te hebben! En ze hoorden je ook niet zo aan te kijken. Alsof ze begrepen wat er in iemands hart omging!

Weer ging de deur naar de feestzaal open. Flarden van een woest ruiterslied schalden door de vroege ochtend. Toen brak de dichtvallende deur het krijgerslied abrupt af. Schreden knerpten in de sneeuw.

‘Het zal goed gaan, Gunnar. Zij is een elfentovenares,’ klonk een vertrouwde stem. Sigurd legde zijn hand op de schouder van de koning. ‘Je weet wat ze allemaal kunnen.’

Gunnar kende hun krijgers. Ook zij konden toveren. Maar echte genezers waren dun gezaaid. Hij moest Morwenna vertrouwen!

‘Hoe ging het bij jouw vrouw?’

Sigurd lachte verlegen. ‘Ik was er niet bij, mijn vorst. Het was tijdens de zomer, drie jaar geleden, toen we in Stovia slag leverden. Ik weet alleen wat de baker me heeft verteld. Kennelijk is mijn vrouw midden onder het avondmaal opgestaan. Ze had nog een lamsbout voor zich op tafel liggen. Toen had ze opeens een natte rok. Nog geen half uur later was mijn dochter geboren.’ Hij knipte met zijn vingers. ‘Gewoon zo ineens. Dat hebben ze me in ieder geval verteld.’

Gunnar gaf geen antwoord. Dit was niet iets wat hij nu wilde horen. Hij keek opnieuw omhoog naar het venster. Wat, bij alle goden, gebeurde daarboven toch? Hij had gedacht dat alles in orde zou zijn als er een elfengenezers bij zou komen...

‘Mijn vorst?’ Sigurd keek hem aan alsof hij iets had gezegd. Gunnar had niets gehoord, hij was te veel in gedachten verzonken geweest.

Een kreet... en hij draaide zich met een ruk om. Daar begon het weer! Twee vervloekte dagen duurde dat nu al. Waarom kwam er

geen eind aan? Hoe lang zou Roxanne dat nog kunnen volhouden?

Sigurd pakte hem stevig bij zijn beide armen. ‘Je moet niet hier blijven staan. Je kunt je vrouw nu toch niet helpen. Wat heb je eraan jezelf te kwellen? Kom weer naar de zaal.’

‘Het is toch een soort verraad als ik niet bij haar ben.’

‘De vroedvrouw en de elfin hebben je buitengezet,’ bracht de commandant hem in de herinnering. ‘Kom, het is het beste als we elkaar onder tafel drinken. Jij kunt daarboven niets doen... Dus doen we maar wat mannen altijd al gedaan hebben, wanneer hun vrouwen kinderen baren.’

Gunnar wenste dat hij zich op een slagveld in het drukste strijd-gewoel bevond. Dan wist hij tenminste wat hem te doen stond. Hij voelde zich zo hulpeloos als zelden eerder in zijn leven.

‘Weet je al welke naam je hem gaat geven?’

Gunnar aarzelde. Ja, hij had al een naam bedacht. Maar hij had hem nog aan niemand verteld, zelfs niet aan Roxanne. Het bracht ongeluk de naam van een kind te noemen, wanneer het nog niet geboren was. Dat moest Sigurd toch zeker weten! Waarschijnlijk was hij al te dronken... Snorri zou zijn zoon heten. Dat was een goede naam voor een krijger!

De elfenmerrie schraapte met een hoef door de verse sneeuw. Ze keek hem nog altijd met die angstaanjagende ogen aan. Hij had het gevoel dat hij een emmer ijswater over zich heen had gekregen. Die ogen...

Roxanne zou sterven. Plotseling was hij daarvan overtuigd. Haar geschreeuw was verstomd. Luth zou haar levensdraad doorknippen. Elk moment...

Hij moest bij haar zijn.

De noordenwind gierde tussen de daksparen door en gaf de uitgesneden drakenkoppen een spookachtige stem. De sneeuw viel nu dichter. Het elfenpaard vervaagde tot een onduidelijk silhouet. Gunnar meende in de sneeuwjacht spookachtige gestalten te ontwaren. Gestalten gevormd uit stormwind, ijs en eeuwigheid. De geesten van zijn voorouders verzamelden zich om zijn vrouw op haar laatste gang naar de Gouden Zalen te begeleiden.

‘Zie jij ze ook?’

Sigurd knipperde met zijn ogen. ‘Wie?’

Was hij te vertrouwen?

‘Dit is geen nacht om buiten te zijn. Daag het noodlot niet uit, mijn vorst! Je was bij de alfenster en bent met een elfin meegere-den... Kom mee terug naar de grote zaal.’ Sigurd hield hem nog steeds bij zijn beide armen vast. ‘Dit is een nacht voor goden en alfenkinderen. Je kunt je vrouw niet helpen. Alsjeblieft, kom met me mee!’

Gunnar rukte zich los. Hij zou Roxanne niet in de steek laten. Hij liep over de binnenplaats. De grote toegangshal was verlaten. Luid galmden zijn stappen op de stenen vloer, begeleid door het gehuil van de storm rond de dakbalken.

Hij stormde de trap op en bleef op de bovenste trede staan. Roxannes geschreeuw was verstomd. Het was doodstil op de gang naar haar slaapvertrek. Hadden de elfin en de vroedvrouw misschien toch gelijk? Zou hij alles alleen maar erger maken, wanneer hij erbij was?

Gunnar was bijna bij de deur van Roxannes kamer, toen hij de ineengedoken gestalte in het boogvenster daartegenover in de gaten kreeg. Met opgetrokken knieën en haar lievelingspop dicht tegen haar borst gedrukt zat Gishild daar. De nacht had ijsbloemen op de glas-in-loodruit laten opbloeien. Zijn dochter drukte haar lippen op elkaar en probeerde te verbergen dat haar tanden klapperden. Zelfs in het schemerlicht van de ochtend kon hij duidelijk zien dat ze gehuild had.

Achter de deur kermde Roxanne. Kennelijk had ze de kracht niet meer om te schreeuwen. Het langgerekte, oneindig klaaglijke geluid sneed door Gunnars ziel. Hij wilde bij haar zijn! Maar hij kon niet doen alsof hij Gishild niet gezien had. Wat deed ze hier? Ze hoorde, onder toezicht van haar kindermisje, in haar bed te liggen!

Gunnar keek nog een keer naar de deur. Ten slotte keerde hij zich ervan af. De tranen stroomden over Gishilds wangen, maar ze snikte niet.

Hij boog zich voorover en tilde haar op. Ze was zo licht... zo broos. Hoe lang wachtte ze hier al in de kou? Hij had het wachten voor de kamerdeur niet moeten opgeven.

‘Waarom doet mijn broertje mama zo’n pijn?’ stiet ze kreunend uit.

Gunnar slikte. Wat moest hij daarop antwoorden? ‘Hij doet het niet met opzet.’

‘Je moet hem zeggen dat hij dat niet mag!’ zei ze verontwaardigd. ‘Zeg hem dat ik hem een pak slaag zal geven als hij mama niet met rust laat. Ik zal hem...’

Onder het spreken begon ze steeds heftiger te beven en ten slotte werden haar woorden in een half verstikt gesnik gesmoord.

Gunnar drukte haar stevig tegen zich aan en streefde haar haar. ‘Het komt allemaal goed,’ zei hij onbeholpen en hij moest plotse-ling zelf tegen zijn tranen vechten.

Langzaam kalmeerde Gishild weer. Ook het gejammer achter de zware eikenhouten deur was weer verstomd. De stilte daar joeg de koning meer angst aan dan Roxannes geschreeuw. Was ze...?

‘Ik heb Gudrun afgeluisterd, toen ze met een keukenmeid praatte. Ze hebben samen gefluisterd, maar ik heb het toch kunnen verstaan. Ze dachten dat mama dood zou gaan.’

Gunnar nam zich heilig voor de twee vrouwen te ontslaan. Hij had Gudrun als kindermisje voor Gishild gekozen omdat ze licht sliep. Maar kennelijk niet licht genoeg. Hij moest een waakhond voor zijn dochter zoeken. Een berenbijter misschien... ‘Die twee kletsen maar wat! We hebben een tovenares, net als in je sprookjes. Alles zal goed komen, liefje.’

Gishild boog zich een eindje van hem vandaan. Kon ze aan hem zien dat hij zich lang niet zo zeker voelde als hij probeerde te klin-ken?

‘Ze maakt mama weer gezond en helpt mijn broertje ter wereld komen.’

‘Ja, zo zal het gaan.’ Hij klampte zich daaraan vast... Hij had zo-zeer naar een erfgenaam verlangd. Zonder een jongen zou zijn dy-nastie uitsterven. Na bijna duizend jaar... Maar nu kon hem dat niets schelen. Als Roxanne het maar overleefde! De vroedvrouw had hem na de geboorte van Gishild gewaarschuwd. Roxanne mocht geen kinderen meer krijgen. Maar met zijn dochter was het ook goed ge-gaan... Ook Roxanne had niet gelooft dat...

Achter de deur klonk huilen. Het kind!

Het geluid hield meteen weer op.

‘Was dat mijn broertje?’

Waarom huilde de baby niet meer? In plaats van Gishild ant-woord te geven, nam hij haar steviger in zijn armen. Hij had eer-der naar de steenkring op de Louwmaandklif moeten gaan. Hij was

ervoor teruggeschrokken de elfen rechtstreeks wat te vragen. Daarom had hij Brandax gestuurd... Al een millennium lang bestond er een verbond tussen het koningshuis en de heerseres van Alfenmark. Een verbond dat met een kind was bezegeld... en met veel leed. In de oorlog tegen de Tjuredpriesters steunden de elfen hen altijd al. Beide partijen hadden daar voordeel van... Maar hun eenzijdig om een gunst vragen was gevaarlijk. Daar betaalde men altijd een prijs voor. Gunnar was ervoor teruggeschrokken. Hij kende de sombere oude verhalen over Mandred en diens zoon Alfadas maar al te goed.

Plotseling vloog de deur open. De vroedvrouw kwam de kamer uit, beide armen vol bloedige lakens. Ze was lijkleek. Met een elleboog gaf ze de deur een zet en hij viel weer dicht.

Gunnar hield Gishild nog steeds tegen zich aan gedrukt, zodat ze de bloedige doeken niet zou zien. 'Wat is er gebeurd?' Hij kon zich de naam van de vrouw niet meer herinneren.

De vroedvrouw leek hem nu pas op te merken, hoewel hij op nog geen drie passen van haar afstond. Haar ogen waren groot van angst. Ze leek dwars door hem heen te kijken. 'Dat wil je helemaal niet weten, Gunnar. Het kraambed is een slagveld waarop jullie mannen alleen de stormachtige eerste schermutselingen leveren. De laatste slag blijft nog altijd een zaak van de vrouw!' Ze zei het met een toonloze stem.

'Is alles goed met Roxanne?'

'Nee! Luth heeft zijn sikkeltje aan haar levensdraad gelegd.'

'Mama?'

Gunnar verwenste zichzelf dat hij deze vraag had gesteld. 'Morrwenna zal alles in orde maken,' probeerde hij zijn dochter te troosten, maar zijn stem begaf het bijna toen hij dit zei.

De vroedvrouw schonk hem een eigenaardige blik en hij paste er wel voor op nog meer vragen te stellen.

'Alles komt in orde,' herhaalde hij steeds weer, en hij wiegde daarbij naar voren en weer terug. 'Alles komt in orde.'

De oude vroedvrouw verdween met de lakens. Gishild vroeg verder niets meer en Gunnar spitte zijn oren of hij achter de deur nog iets hoorde. Daar bleef het onheilspellend stil.

Het leek een eeuwigheid te duren voor de oude vrouw weer terugkwam. Zonder een woord te zeggen glipte ze Roxannes kamer binnen.

Achter de deur werd gesproken. Gunnar kon de stemmen weliswaar onderscheiden, maar verstond niet waarom het ging.

‘Er is iets met mama’s buik,’ zei Gishild plotseling. ‘De tovenares heeft daar iets mee gedaan, wat Gilda griezelig vindt.’

‘Morwenna weet wat ze doet,’ probeerde Gunnar de kwestie af te doen. Hij had te vaak gezien hoe elfen dingen klaarspeelden, die men niet kon verklaren. Het was het beste zich daar maar gewoon bij neer te leggen. Anders werden ze gewoon luguber. En ze waren toch hun bondgenoten.

De deur ging opnieuw open. Gilda keek hem verwijtend aan. Waarover hadden zij en de elfin gesproken?

‘Kom binnen, heer koning! En je kunt de kleine meebrengen.’ Ze pakte Gishild bij de hand zodra ze bij de deur was. ‘Kom maar naar je broertje kijken. Hij is tamelijk groot. Het zal een sterke kerel worden.’

Gunnar liep naar Roxannes bed. Haar gezicht was bijna zo wit als het schone laken. Ze sliep. Ze had diepe, donkere kringen onder haar ogen.

Morwenna stond bij het open venster voor een teiltje en waste het bloed van haar handen. Ze keek naar buiten de sneeuwjacht in en lette niet op hen. Naast haar brandde wierook in een klein koperen pannetje. De aangename geur kon de stank van bloed en zweet niet helemaal verdrijven.

De oude vrouw had gelijk, dacht Gunnar. Het rook hier werkelijk als op een slagveld. Opnieuw keek hij naar zijn vrouw. Hij slikte. Ze zag eruit alsof ze op haar doodsbed lag opgebaard. Hij kon niet zien of haar borst rees en daalde.

Plotseling pakte Gilda hem bij zijn hand en trok hem in de verste hoek van de kamer. ‘Je moet weten dat Luth hen beiden wilde halen, Gunnar. Je vrouw en je zoon. Hij was te groot... en hij heeft verkeerd gelegen. Ik heb zoiets al dikwijls gezien.’ Ze keek angstig naar de elfin. ‘Zij heeft de Noodlotswever de beide levens ontfoetseld. Daar kan niets goeds uit voortvloeien. Zij...’ De vroedvrouw maakte met haar hand een zenuwachtige beweging om het kwaad af te weren. ‘Ik heb zoiets nog nooit gezien...’ Ze sprak zo zacht dat Gunnar zich bijna tot aan haar lippen voorover moest buigen om haar te verstaan. ‘Haar handen... Ze heeft je vrouw in haar binnenste gegrepen. Door de buik heen...’ Opnieuw sloeg Gilda het be-